

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 2

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12 = ΠΡΟΗΛΑΒΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΗΝΙΑΝ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 12 Ἰανουαρίου 1875.

Ὁ Ἄσμοδαῖος θέλει ἐκδίδεται καὶ ἐκτάκτως, δσάκις ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία τῷ παρέχει ἀφθονωτέραν τροφήν τοῦτο νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ ἀνακοινώσωμεν τοῖς Κ.Κ. Συνδρομηταῖς ἡμῶν, οὓς καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ καταβάλωσι τὴν ἐξαμηνιαίαν συνδρομὴν, μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ 3ου ἀριθμοῦ, εἰς τὸν διανομέα ἡμῶν, ἐπὶ ἐντύπῳ ἀποδείξει τῆς Διευθύνσεως.

Ἡ ἐφημερίς εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἰπῆ νέα ἔρνηθα εἰς τὸν ὄρνιθον. Τὴν παρατηρήσατε ποτὲ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν νεοφερμένην; Αἱ γράται κότται τὴν περιφρονοῦν καὶ γλωσσεύου μυστικά εἰς βάρους τῆς αἰ νοσίδες τὴν τιμωποῦν, αἱ μισόκοποι ἔρνητες προσπαθοῦν νὰ τῆς ἔγχαλον τὰ μάτια, ὁ δὲ ἀλέκτωρ οὐδὲ τομᾶ ὁ ταλαίπωρος, καὶ ἂν ἔχη ἔρξιν, νὰ βίψη πρὸς αὐτὴν ἐρωτότροπον βλέμμα, διότι καμμίαν δὲν ἔχει διάθεσιν νὰ κάμη τὸ χαρέμιόν του ἐπανάστασιν. Αὐτὸ περίπτου συνέβη καὶ μετὰ τὸν μικροσκοπικὸν Ἄσμοδαῖον τὸν ἔκριναν καὶ τὸν ἐπέκριναν τόσον πολὺ, ὥστε κινδυνεύει κἀνεὶς, μὰ τὰ κάρδαμα, νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅλη ἡ κρίσις ἐμαζεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔγεινεν ἐπίκρισις.

Ὁ Ἄσμοδαῖος δὲν ἔχει πνεῦμα, εἶπον οἱ μὲν. Αὐτοῦς, ἐννοεῖται, ἡ φιλαυτία ἡμῶν τοὺς φαντάζεται πολὺ ἐλίγους ἄλλὰ καὶ πολλοὺς ἂν τοὺς φαντασθῆ δὲν ἔχει τί νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἡμεῖς πνεῦμα ἰδικὸν μας δὲν ἔχομεν ἂν δὲ γράφομεν κἀνὲν πρᾶγμα νόστιμον, τὸ ὀφείλομεν ἀναντιρρήτως εἰς τοὺς κυρίους αὐτοῦς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν ὅτι δὲν ἔχομεν πνεῦμα. Ἄν αὐτοὶ μᾶς ἔλειπον, θὰ εὐρισκόμεθα πολὺ στενοχωρημένοι.

Ὁ Ἄσμοδαῖος εἶνε πολὺ λεπτός, εἶπον οἱ δέ. Εἰς τοῦτο ἔχουν δίκαιον. Χονδροὶ οὔτε εἴμεθα οὔτε θὰ εἴμεθα. Ὅσοι δὲν ἀρέσκονται εἰς τὴν λεπτότητά μας ἄς πάγουν εἰς τὴν πάρα κάτω γειτονειᾶ, καὶ ἄς χαίρωντα τὴν χονδρότητά των.

Ὁ Ἄσμοδαῖος μνημονεύει πρόσωπα ὀνομαστί, εἶπον ἄλλοι τοῦτο εἶνε ἀλήθεια, καὶ μᾶς ἔκαμε πολλὴν ὄραν νὰ σκεφθῶμεν ἂν εἶνε κακόν. Ἀφοῦ δὲ πολὺ ἐσυλλογίσθημεν, — τί τὰ θέλετε; δὲν κατορθώσαμεν νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἐπράξαμεν ἔγκλημα. Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς κόσμος ἔχει τὴν παράδοξον αὐτὴν ἰδιοτροπίαν, νὰ τρομάξῃ μετ' ὀνόματα μᾶλλον παρὰ μετ' πράγματα, καὶ ὅτι εὐχαριστεῖται μὲν φοβερά ὅταν τοῦ ζωγραφίσῃς ἀπαράλλακτα ἐν πρόσωπον, καὶ τὸν ἀφίσης νὰ μαντεύσῃ τὸ ὄνομα, μορφαίνει δὲ καὶ συνοφρευταί, ὅταν τὸν ἀπαλλάξῃς αὐτοῦ τοῦ κόπου, καὶ τοῦ εἰπῆς ὅτι ὁ τάδε ἐντιμὸς κύριος ὀνομάζεται οὕτω. Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον, ἀλλὰ εἶνε ἀληθές. Ἡμεῖς ἔμω, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχομεν καμμίαν διάθεσιν νὰ κολακεύσωμεν τὰς περιέργους καὶ ἀδικαιολογήτους ὀρέξεις τοῦ κοινού, σκοπὸν δὲ τοῦναντίον προτιθέμεθα νὰ τοῦ διορθώσωμεν μερικὰς κακὰς συνήθειας, θὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀναφέροντες καὶ ὀνόματα, διὰ νὰ μὴ κοπιᾶζωσι πολὺ τὸ πνεῦμά των οἱ κύριοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν εὔρον πνεῦμα εἰς τὸν Ἄσμοδαῖον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Ἄσμοδαῖος εἶνε μικρὸς καὶ τόπον πολὺν διὰ λεπτολόγου εἰκόνας δὲν ἔχει. Ἀναγκάζεται λοιπὸν πολλάκις νὰ εἰπῆ ἐν μόνον ὄνομα, διὰ νὰ οἰκονομήσῃ δέκα σειράς. Ἄλλως θὰ ἐδυσκολεύετο φοβερά. Ὑποθέσατε π. χ. ὅτι ἀντὶ νὰ σᾶς εἰπῆ ἀπλοῦστατα θαυμάσατε τὸν Κύριον Κ., ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς τὸν περιγράψῃ λεπτομερῶς ὡς ἐξῆς: „Κύριός τις, νεοφώτιστος — διότι ἄλλοτε ἔβασκεν ἡμιόνους — ἔχων παλαιὰς σχέσεις μετὰ τὰς ποινικὰς τῆς Ἑλλάδος φυλακὰς, κοσμεῖ πολλάκις τὸν περίπατον τῶν Πατησίων. ἔχει τὸν πώγωνα λά-